

«Mirarem de ser feliços com quan compartíem amb ell les limitacions i les utopies, les decepcions i les esperances»

En record i agraïment

«La mort no és res: jo tan sols sóc a l'altre costat..., just a l'altre costat del camí».

Era com si en Marià mateix ens parlés amb aquestes paraules de Charles Péguy el matí del 19 de setembre quan tants amics i companys l'acomiadàvem.

Era aquesta proximitat tan seva, feta de senzillesa de tracte i de tarannà afable i sempre acollidor, que seguirà acompanyant els qui vàrem tenir el privilegi de fer una part del nostre camí amb ell.

«Per què estar fora del vostre pensament?, simplement perquè sóc fora de la vida?».

El seguirem anomenant pel nom amb què sempre l'hem anomenat, i parlarem d'ell, Piu estimat, com sempre hem fet, no pas amb un to diferent, ni solemne ni trist, malgrat el dol per la seva absència.

Farem serenament l'esforç —com ell volia— de continuar rient com rèiem plegats, per continuar sentint la seva rialla.

Pregarem, somriurem, pensarem en ell i mirarem de ser feliços com quan compartíem la música i el silenci, les limitacions i les utopies, les decepcions i les esperances, el foc i la taula, la llum de l'Empordà i de la Toscana, les petites coses de cada dia..., i sobretot com quan, tot i no veure'ns, el

sabíem, amb la Montse, sempre al costat nostre.

El seu nom, Marià, serà pronunciat a casa nostra com sempre s'ha fet, sense èmfasi ni angoixa.

Segurs que ell no ens ho permetria, voldríem dir-lo també amb un to de profund agraïment pel bé que ens ha fet haver-lo tingut com a amic.

Compromès en causes només aparentment perdudes, benaurat amic, sabem que ell ens espera.

Perquè certament no és lluny: just a l'altre costat del camí, i en el més pregon de lles nostres vides.

Salvador Carmaniu
Laura Fàbrega

A Arezzo, un any abans de la seva mort.

